

Tuněchody - Brontosauři

Ami
Než rozejdem se přátelé, než skončí tahle noc,
Emi
než posbíráme, co kdo sebou vzal,
F
až si pár posledních kroužků dýmu vezme větru moc
C E7
a oheň rozloučí se, stejně dávno spal.

Vezmem potrhaný struny, smyjem sklenice a stůl,
ňáký koště, to víš, člověk ztratí soud,
to ta písnička, jak smála se a ty sis jen tak plul
chvíli s lodí John. B., rozrážel jsi proud.

®
Ami G
Tak ještě tu poslední, poslední, co se ani nezpívá,
F E7
taková ta, co se zpátky podívá a dlouho, dlouho zní,
Ami G
a aby v ní bylo všechno tak, jak žili jsme tu těch pár chvil,
F E7
a aby v ní cit a smutek nechyběl, teď asi se to smí.

Než rozejdem se lidi a než si chybět začnem zas,
než se pošlapaná tráva zvedne zpět
a než ztichne tichá ozvěna, co opakoval čas,
než se dveře zamknou a z trubek zmizí led.
A než vystydne pár kamenů, co celou noc jsi hřál,
to je zvláštní, písničky nikdy nedojdou,
a než si zamáváme na pozdrav, když jsi holčám pusy dal,
a než se do map kouknem, kudy je to blíž.

®
Než rozejdem se přátelé, než skončí tahle noc,
než si posbíráme, co kdo sebou vzal,
až si pár posledních kroužků dýmu vezme větru moc
a oheň rozloučí se, stejně dávno spal.
A než si zamáváme na pozdrav, holčám pusy, když jsi dal,
a než se do map kouknem, kudy je to blíž,
než párkrát přešlápneme, nechce se, už víš, co bude dál,
než lesy v Tuněchodech rukou pozdravíš.

® ®